

Creionul magic

de
Ioana Slăniceanu

ilustrații de
Margareta Udrescu

Pe sub bretonul ei cârlionțat, ca de caniș
Ama visa adesea cu ochii larg deschiși.

Avea micuța noastră un mare ideal:
să aibă „un ceva” al ei,
cu totul și cu totul special.

Visa la un miracol, o minune.
Ce-ar fi, de pildă,
să poată să pătrundă în oglindă?

Ba nu, ce ar fi arhi ultra minunat
ar fi să aibă creionul fermecat!

Cu care orice desenează
de-ndată se-ntrupează.

Ar desena desigur un ponei
cu ochii blânzi și corpul rotofei.

Da, asta îmi doresc, acumă știu!
Creionul magic. Cu care nu să scriu,
ci orice desenez să fie viu.

Și îmi doresc atât de tare,
încât mai am o singură-ntrebare:
când o să am creionul magic oare?

Și-atât de tare Ama își dori,
încât în fața ei, cât ai clipi,
creionul magic se ivi!

Fetiței nu-i venea să creadă:
creionul îi era dovardă
că dacă îți dorești ceva atât de tare
se împlinește, iată! Ce-ntâmplare!

Încă nerevenindu-și din uimire,
Ama dansa de fericire.

Am creionul fermecat, e-al meu!

Acum mă pot mândri că eu
am în sfârșit ceva special.

Ceva numai al meu, fenomenal!

Ore întregi se învârti dansând prin casă,
atât era de bucuroasă.

Începu apoi, pe îndelete, fără grabă,
să plănuiască cum să pună
creionul fermecat la treabă.

Ce să deseneze oare prima dată?
Poneiul? Un cătel?
Sau poate un castel?

Sau, și mai bine, un ghiozdan
în formă de rachetă, cum avea Bogdan!

Ce să fie? Ce să fie?
E important, e prima ei magie.

S-a hotărât: prima minune desenată
va fi poneiul mult râvnit, cu coama încipătată.

